

— Тридесетъ хиляди отъ нашитѣ узи успѣли да минатъ Истѣра! — извика той съ пресѣченъ отъ умора гласъ, на заваленъ български езикъ.

Иванко грѣмко запѣ нѣкаква бранна пѣсень. Войводитѣ нададоха радостни викове.

— Тогава да излѣземъ отъ крепостъта и да се впуснемъ на открита битка! — предложи Саца.

— Ще почакаме още два дни . . . — каза царьтъ и поглади замислено брадата си.

Цѣлиятъ обсаденъ градъ се разбунѣ, уличкитѣ се изпълниха съ буйно ржкомахащи люде:

— Какво чакаме още! Помощъта пристига! Да нападнемъ ромеитѣ!

Тия, които бѣха чакали два месеца, сякашъ не можеха вече да намѣрятъ търпение да издържатъ още два дена, два часа. Ала желѣзната воля на Асѣна спира всѣки опитъ за размирие. Само нѣколцина успѣватъ да напуснатъ крепостъта и да се предадатъ на ромеитѣ.

Поразенъ, Исакъ Ангелъ узнава неочакваната вестъ. На Асѣна пристига помощъ. Узитѣ ще се явятъ въ гърба му и ще обградятъ войскитѣ му. Само бързото отстъпление ще ги спаси. И той заповѣдва на людетѣ си да вдигнатъ обсадата и въ най-бързъ походъ да се отправятъ по най-късия пътъ къмъ югъ. Но за да стигне по-скоро до Верея, той не мина по широкия друмъ, който се пресичаше често отъ удобни за стануване поляни, а пое презъ едно тѣсно и опасно планинско гърло. За авангардъ той изпрати съ часть отъ войската войводата Камица и зетя на брата си Алексей — младия Исакъ Комнинъ. За охрана остави следъ себе си другъ отрядъ, начело съ севастократора Иоанъ Дука.

Въ това време на Царевецъ се стѣгаха за походъ, по петитѣ на отстъпващия врагъ, който безъ да провѣри слуха за преминаването на узитѣ, бѣ побързалъ да се оттегли отъ досадната бранъ.

Иваница затѣгаше каишката на шлема си безъ да може да прикрие усмивката, която непрестанно играеше на устнитѣ му, откакъ всички се бѣха хванали на примката съ